

UMAFTUR AFTURUM

Høgni Djurhuus
fekk Móðurmáls-
viðurslønina
2012

Jólamessa standandi

Eg eri ateistur, gudsnoktari. Eg haldi, at øll religión eigur at vera forboðin, øll.

Tað er hon ikki, og tað verður hon ikki.

So er ikki annað at gera enn at brúka hana til okkurt skilagott, ikki tað, sum ætlanin er við henni, men sum mentan til dømis.

Tá eg eri uttanlands jólaaftan, fari eg altíð í kirkju um kvøldið ella á midnátt. Eg geri tað fyri at fáa eina uppliving.

So var eisini í fjør. Jolaftan var eg í Wien. Nakrar messur vóru at velja millum í grannalagnum hjá gistingarhúsinum í miðbýnum. Nakrar vóru longu klokkan tíggju, nakrar á midnátt, sum onkursvegna er tað rætta.

Eg valdi tó eina klokkan tíggju. Tímdi ikki at bíða til midnátt.

Eg avgjórði at fara í eina ukrainska kirkju. Og tað var ein røtt avgerð. Tí upplivingin var so sanniliga, sanniliga øðrvísi enn allar aðrar slíkar jólaaftan.

Lítil kirkja, ikki bygningur fyri seg sum kirkjur annars eru, men eitt høli í niðastu hædd í stórum stórbýarhúsi.

Ikki so nógv skreyt sum annars í

kirkjunum hjá teimum, sum hava aðra trúgv, men, sum skilst, sama gud, sum føroyingar. Eingin bonkur, men leysir stólar.

Fá fólk, nøkur og tretivu kanska vóru vit. Eg var tann einasti, tað eg dugdi at siggja, sum ikki hoyrði til meinigheitina. Eg var einasti jólaturistur. Men eg var góðkendur. Eingi skeitti eftir mær ella undraðist, hóast eg var fremmandur.

Presturin, ungur maður, kemur uttar úr innara hølinum og sveiggjar við roykilsisdunkinum.

Vit, kirkjufólkið jólaaftan, fáa eitt hefti. Líkist ikki sálum. Eru tað heldur ikki, fáí eg skjótt at sanna.

Tí nú byrjar ein maratón resita-sjón, standandi. Stólarnir eru bara til fyrstu minuttirnar.

Presturin leggur fyri, og meinigheitin svarar. Ein maður fremst er skipari. Hann hevur ein stemmigaffil at hjálpa sær at finna tónan.

Og tey resitera.

Nú fer ung, vøkur ljóshærd kvinna í koboltbláum kjóla, niðan móti altartúninum. Endiliga onkur broyting, hugsí eg. Kanska skal hon siga okkurt ella syngja. Men gakk, hon fer bara upp fyri at taka eina mynd av resiterandi forsamlingini. Ein onnur tekur upp við telefonini, síggi eg.

Tey resitera og resitera og resitera. Presturin, sum stendur innast í kirkjurúminum, innan fyri eina rímhurð, kemur uppi viðhvørt.

Nøkunlunda hálva leið fáa vit hvørt sítt kertiljós, stungið gjøgnum kaffikopp úr plasti, so stearinið ikki lekur niður á hondina. Máti skal vera við liðingini.

Hetta er júst, tá eg eri farin at hugsa um at fara, tí nógvur síður eru eftir í heftinum. Men nú ber illa til, tí hvat so við ljósinum? Er tað halgibrot at sløkkja tað og rýma?

Tey resitera og resitera og resitera. Nú eru vit loksins á seinastu síðu. Presturin stendur nú uttast við dyrnar. Seinasta síðan er drúgv. Og so er liðugt. Tey syngja ein sálm ella sang.

Altargongd. Fyrst kyssa vit eina mynd av Jesusi og turka glasið við hvítum dúki, so taka vit ein breyðmola av einum bakka, nú standa vit framman fyri prestin, hann malar ein kross á pannuna hjá okkum, og so kyssa vit krossin, prestur hevur í hinari hondini, uttan at turka hann aftaná.

Talvan gongur ikki. Tey syngja aftur. Nú er liðugt. Tá eg standi úti á jólafríðarlaga vegnum aftur og tendri telefonina er klokkan 23.35. Havi staðið hálvan annan tíma.

So á vertshús. Eftir hálva øl hvøkki eg við: er krossurin, presturin málaði, svartur ella reyður kanska? Út á nátt-húsið, hyggja í speglið. Krossurin sæst ikki. Eg eri ikki stigmatiseraður.

Eg eri framvegis ateistur. Tað er eisini ein trúgv, siga tey. Kanska, men ikki so bannsett sum allar aðrar.

Høgni
Djurhuus

MYND: HEINESEN MYNDIR

10
skjótir

til Trónd Vatnhamar

Yrki: Hugnaligur hugnari og rockari
Bústaður: Tórshavn

Hvat ætlaði tú tær at blíva, tá tú bleivst vaksin?

– Hevði ein dreyum um at gerast brandmaður. Tað bleiv eg ikki, men havi sløkt nógvur eldar allikavæl ...tann seinasta í morgun (frúan hevði morgungron).

Hvat burdi hitt kynið vítað um títt kyn?

– Hvussu ógvusligt »mannfólkakrím« er.

Hvat burdu børn vítað um tað at vera vaksin?

– Ikki so nógv, tey blíva bara skuffað.

Hvat var seinasti dreymurin, tú gjørði til veruleika?

– Tað nærmasta eg komi til at gera dreymar til veruleika var, tá eg helt meg hava runnið eitt heilt marathon ...so vaknaði eg.

Hvat er títt besta heimarád?

– At vit mannfolk til eina og hvørja tíð syrgja fyri at »Heimastýrið« er so nøkunlunda »tilfreds«.

Hvat hevði gjørt heimin til eitt betri stað?

– Hatta er faktiskt ein totalt súrur spurningur, meir ella minni ógjørligt at svara uppá, men tó vil eg siga, at tað visir seg, at tolsemi er eitt gott amboð ...til eitt vist.

Nær vart tú seinast veruliga ovfarin?

– Eitt sindur flatt, men má siga, at sigurin í Athen hjá okkara garpum var »WOW«.

Tað seinasta, tú hevur lært, er at?

– Stinga fingurin í jørðina og taka tað róligt.

Tann støðuga ringa samvitskan snýr seg um, at tú?

– F**k ...konan hevur biðið um tvey ting; vaska sofú og vaska bil, og ja tit gittu rætt, tað er IKKI gjørt og hevur tað ligið á láni í trýggjar mánaðir. Nú skal gamla hava bindiklubb og Vatnhamar er pressaður.

Enda setningin: Føroyingar burdu...

– Føroyingar burdu etið fleiri D-vitaminir og sloppið sær av við »Jantu«.

